

Sygn. akt II UK 132/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gersdorf

w sprawie z wniosku K. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lipca 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 marca 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony K. K. domagał się przyznania emerytury na podstawie art. 184 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009 r., Nr 153 poz. 1227 ze zm.). Decyzją z dnia 20 kwietnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonemu takiego prawa wskazując, że nie rozwiązał on stosunku pracy a także nie udokumentował wymaganego, 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Wyrokiem z dnia 18 października 2011 r., sygn. VI U [...] Sąd Okręgowy w B. oddalił odwołanie ubezpieczonego od tej decyzji. Sąd Okręgowy przyjął, że ubezpieczony z pewnością nie spełnia co najmniej jednej przesłanki prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej. Pozostawał

i pozostaje bowiem w zatrudnieniu, zarówno na moment złożenia wniosku o przyznanie emerytury jak i na moment wydania decyzji. Mając na uwadze art. 100 ust. 1 tej ustawy prawo do świadczeń powstaje z momentem spełnienia wszystkich przesłanek wymaganych do jego nabycia. Mając zatem na uwadze, że ubezpieczony nie spełnia tego wymagania, Sąd Okręgowy nie widział potrzeby badania zakwestionowanych przez organ rentowy okresów zatrudnienia.

Wyrokiem z dnia 7 marca 2012 r., sygn. III AUa [...] apelację ubezpieczonego od tego wyroku oddalił Sąd Apelacyjny w [...]. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną sądu I instancji. Przypomniał, że postępowanie toczy się wskutek odwołania od decyzji w przedmiocie odmowy przyznania prawa do emerytury a nie poszczególnych przesłanek tej odmowy. Wystarczające zatem okazało się stwierdzenie, że ubezpieczony nie spełnia jednej z przesłanek i nie istniała konieczność prowadzenia postępowania dowodowego celem oceny spełnienia przez ubezpieczonego pozostałych przesłanek.

Skargę kasacyjną od tego orzeczenia wywiódł pełnomocnik ubezpieczonego. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał potrzebę wykładni art. 184 ust. 2 w zw. z art. 100 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz uwzględnienie przedstawionych przez powoda istotnych dowodów w przedmiocie nabycia prawa do wcześniejszej emerytury. Wniosek nie został szerzej uzasadniony w zakresie potrzeby wykładni wymienionych przepisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien odnosić się do przesłanek przyjęcia skargi określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Tytułem przypomnienia można wymienić postanowienie z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. II UK 37/08, w którym wyraźnie podkreśla się obowiązek wskazania okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi i wskazanie, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Stanowisko takie wynika także z innych orzeczeń. I tak uzasadnienie przyjęcia skargi do rozpoznania

występowaniem zagadnienia prawnego polega na wskazaniu, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący – wszystko za pomocą wywodu prawnego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., sygn. II 66/09). Gdy istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących wątpliwości, wskazać należy owe wątpliwości albo rozbieżności w orzecznictwie sądów (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. II PK 220/08). Podobnie w odniesieniu do stanu oczywistej zasadności skarżący winien wykazać na czym ten stan polega, jakie okoliczności przemawiają za jego istnieniem (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. II UK 38/08).

Wniesiona w niniejszej sprawie skarga nie zawiera uzasadnienia tezy, że art. 184 ust. 2 oraz art. 100 ustawy o emeryturach i rentach z FUS budzą poważne wątpliwości lub wywołują poważne rozbieżności w orzecznictwie sądów. Nie pozostaje rolą Sądu Najwyższego uzupełnianie wniosku przez domyślanie się, jakie to wątpliwości budzą wymienione przepisy.

Natomiast uwzględnienie przedstawionych przez powoda istotnych dowodów w przedmiocie nabycia prawa do wcześniejszej emerytury nie stanowi przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie daje się bowiem taka okoliczność zakwalifikować jako żadna z okoliczności tam wymienionych. Na marginesie wypada natomiast przypomnieć, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. przedmiotem skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Nie ma zatem miejsca na ich rozpoznanie przez Sąd Najwyższy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.